

- - SIDSTE GRAV I DIMBAZA - -

The text in this column is extremely faint and largely illegible. It appears to be a continuation of an article or report, possibly discussing the context of the grave mentioned in the headline. The text is arranged in several paragraphs, but the individual words and sentences cannot be discerned due to the low contrast and blurriness of the scan.

ET MENNESKE UDEN RETTIGHEDER

KONTRAKTARBEJDER I SYDAFRIKA OG DET ILLEGALT BESATTE NAMIBIA

De bor her i tusindtal bag pigtråd og andre spidsfindige installationer - i barakker og lejekaserner - opmagasineret som arbejdsmyrer til brug for industri, minedrift og dokker.

Det er det sydafrikanske regime og de store udenlandske kompagnier, der »kører« disse arbejdslejre. Nogle er så store som hele byer (ALEXANDRA 60-65.000 mand). 7-8 mand klumpet sammen i ét rum - et lille tarveligt ulåst skab til hver - 14 mand til ét toilet - eneste opholdsrum er kirken og kantinen - i denne serveres tre gange dagligt »fyldefoder«, der af arbejderne kaldes for »svinefoder« - i lejrene i NAMIBIA bærer hver arbejder et plasticarmbånd med »fangenummer«. Intet under, at en kontraktarbejder udtaler: »Jeg føler mig som et dyr anbragt i Zoologisk have«.

Deres kone, deres børn, de gamle, de handicappede, de arbejdsløse betragtes af regimet som »uarbejdsdygtigt og overflødigt vedhæng« og er forlængst tvangsforflyttet til udpinte og ørkenagtige områder, uden chance for arbejde i miles omkreds, og hvor familierne må forsøge at »overleve« på et socialt tilskud på 40 kr. mdl. Hvor børnene ofte er overladt til tilfældig pasning, idet mødrene for det meste er pisket nødt til at tage arbejde i byerne for at overleve. De fleste »homelands«, som regeringen så smukt kalder disse udpinte ørkenagtige områder, er rene udryddelseslejre. De fleste af børnene dør her af underernæring. Hvert tredje barn dør før en alder af to år.

Den endeløse række af børnegrave med små kors, sutteflasker og en elsket dukke fortæller på sin egen knugende måde om sandheden bag dette uhyggelige system.

Den eneste fremtid, disse børn har, er som forældrene at indgå i »det evige forflyttelige fremmedarbejdersystem«, afhængigt af jobs, der gives kontraktmæssigt for 11-18 mdr. ad gangen af de specielt oprettede arbejdsanvisningskontorer for afrikanere. De der får anvist arbejde må så lade familien tilbage i reservatet og opholde sig sammenstuvet med tusinde andre i de specielt oprettede arbejdslejre for kontraktarbejdere til brug for industri, minedrift og dokker. En tilværelse der mistænkeligt minder om en fanges i en KZ-lejr. Når året er omme, ophører arbejdskontrakten automatisk, og de må vende hjem til de forarmede reservater, hvor de i sin tid blev smidt ud, og her vente på »chancen« for et nyt års arbejde i »baraklejr bag pigtråd«.

Den dag projektet med *tvangsforflytning og kontraktarbejdersystemet* blev indført i Sydafrikas politiske system, den dag ophørte afrikaneren at blive betragtet som menneske. Han blev et »arbejdsinstrument«, et stykke værktøj, en løsdel til en maskine, der kan flyttes rundt med, og ved opslidning smides væk som andet skræl, ud i reservaterne. Den altovervejende grund til disse masseforflytninger er at sikre en kontinuerlig afrikansk arbejdskraftreserve til lavest mulig pris.

Ideen med disse ophobninger er ikke alene en hån mod de mennesker, der her udnyttes groft, men kan indirekte virke som en trussel i form af løntrykning mod arbejdere i andre lande, hvilket blandt andet ses af det sydafrikanske regimes lokkende tilbud om »favorable betingelser« til erhvervslivet udenlands. Lukning af kulminerne i Ruhr-distriktet er blot et lille eksempel herpå. Det hed sig »for at beskytte den vesttyske minearbejder« - mens de kolde facts i realiteten var, at det ikke rigtigt kunne betale sig lønmæssigt i forhold til slavelønningerne i Sydafrika. Det var billigere at importere kul end selv at udvinde det.

I Sydafrika og Namibia er strejker forbudt. De betragtes som kriminell handling og straffes derefter. Ganske vist har regeringen på grund af pres udefra indført »rettighed til at strejke«, men »når det passer regeringen at give tilladelse«. Regimets tilladte fagforening, kaldet T.U.S.C.A., har aldrig varetaget den afrikanske arbejders interesse. Det hedder sig, at arbejdsgiverne tillader en slags »arbejderkomité«, bestående af folk valgt af samme arbejdsgiver. At de hovedsagelig fremtræder som arbejdsgivernes forlængede arm og direkte er med til at undertrykke, undrer vel næppe.

Den indiske, den farvede, og den afrikanske arbejders egen fagforening kaldet S.A.C.T.U. (South African Congress of Trade Union) er forbudt, men gør et stort arbejde i såkaldte »undergrundskomitéer«.

Politiets brutalitet mod strejkende arbejdere i 1974-75 førte til en koldblodig nedslagtning af ikke mindre end 130 arbejdere. I september 1973 blev 12 minearbejdere skudt og mange såret, da politiet uden varsel pludselig åbnede ild mod de strejkende minearbejdere i Western Deep Gold Mine i Carltonville. Det er den afrikanske arbejder, der får

tildelt det dårligste, og mest beskidte og det mest risikofyldte arbejde. Inden for en ti-års periode 1965-74 døde 5.500 afrikanske arbejdere ved arbejdsulykker i guldminerne i Sydafrika.

Alene i 1974 døde 485 mand under arbejdsulykker i minerne. Hertil skal lægges 22.220 arbejdere såret under arbejde i 1974 - de betegnes som »hændeligt uheld« (14 dage fra arbejde). Bare i kulminerne i 1974 i Sydafrika var tallet 44 døde og 876 sårede.

Trods F.N. Generalforsamlingens mange resolutioner er det en sørgelig kendsgerning, at Vestens samarbejde med Apartheid-regimet specielt i den seneste tid har nået alarmerende højde. Kendte våbenfabrikker og berygtede videnskabsmænd fra NAZI-tiden har kronede dage. Ikke alene har de udenlandske investeringer, ikke mindst inden for den militære industri, taget et enormt opsving - men tillige uhyggelige bestræbelser og en ret så bemærkelsesværdig støtte fra lande som USA, Vesttyskland, Japan, Iran, Israel, Frankrig, England og Brasilien, der går ud på at gøre Apartheid-regimet til en førende atommagt.

HVAD ER DET DA FOR ET REGIME, DET ER SÅ VIGTIGT AT FORSVARE?

Sydafrikas premierminister VORSTER, kendt for sine pro-nazistiske synspunkter under anden verdenskrig, udtalte blandt andet følgende:

»Vi står for kristen nationalisme - man kan kalde dette anti-demokratisk principaldiktatur, hvis man ønsker det I Italien kaldes det fascisme i Tyskland for tysk national socialisme og i Sydafrika for kristen nationalisme«.

Annie Toftegård

Nogle stikord til

Sidste grav i Dimbaza

FILMEN BLEV OPTAGET I SYDAFRIKA I 1973 - ILLEGALT. KAMERAET BLEV SMUGLET IND I RESERVATOMRÅDER, I ARBEJDSLEJRE FOR KONTRAKTARBEJDERE OG ANDRE STEDER, HVOR MAN NORMALT KUN KAN KOMME MED REGERINGENS TILLADELSE, OG HVOR ET »NYS-GERRIGT KAMERA« JUST IKKE ER VELKOM-MENT.

Samtidig med at filmen viser, hvorledes det lille hvide mindretal på 4 mill. vælter sig i luksus og rigdomme, giver den et afslørende billede af den daglige tilværelse for majoriteten af Sydafrikas befolkning, de nu 18 mill. afrikanere, de 3-4 mill. farvede og den halve million asiater.

... fra de overbefolkede læge-klinikker specielt for afrikanere.

... fra et ditto hospital, hvor størstedelen af patienterne er børn.

... BØRN, der ved deres første indlæggelse ofte for første gang får et ordentligt måltid mad og ofte må ligge sammenstuvet flere i én seng, nogle ovenikøbet direkte på gulvet.

... i samme land, hvor Dr. Barnard brugte formuer på én hjertetransplantation.

... i samme land, der har én læge for hver 400 hvide indbyggere og kun én læge for hver 44.000 afrikanske indbyggere.

Videre viser filmen de grelle modsætninger i uddannelsessystemet.

... der ofres 116 pund årligt på et hvidt barn og kun 8 pund på et afrikansk barn.

Som tidligere minister *VERWOERD* har udtalt: »Meningen med afrikansk skoleuddannelse er at sikre, at de indfødte fra små bliver oplært i, at ligestilling med europæerne ikke er for dem«.

Filmene giver først og fremmest et særdeles afslørende billede af sandheden om Apartheid. Ved Apartheid forstås en mængde love og restriktioner forbundet med et højt udviklet kontrolmaskineri, der går ud på opretholdelse af en stærkt undertrykt afrikansk befolkning. Det kan nærmest betegnes som en intern form for kolonipolitik - hvor hudfarven bruges som klasseskel.

SIDSTE GRAV I DIMBAZA. Produceret af Morena Film 1973. Dansk bearbejdelse: Jørgen Vestergaard. 16 mm farve, tone, dansk tale. Spilletid 55 minutter. Udlejning: Statens Filmcentral.

Denne pjece, der er udgivet af Statens Filmcentral, udleveres gratis til brug i forbindelse med forevisning af filmen.

Henvendelse til Statens Filmcentrals hovedkontor, Vestergade 27, 1456 København K. eller Jyllandskontoret, Lundingsgade 33, 8000 Århus C.